

LBRIS

We know
books

TESSA BAILEY

**O vacanță
criminală**

Traducere din limba engleză de
DORINA TĂȚĂRAN

NEMIRA

Editor coordonator: Anamaria MANOLESCU We know
Ilustrație copertă: SHUTTERSTOCK books
Design copertă: OKAY CREATIONS
Adaptare copertă originală: Adnan VASILE
Prepress: Alexandru CSUKOR
Redactare: Ana-Maria STUPARU
Corectură: Claudia UNGUREANU
Tehnoredactare: Antonela IVAN

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BAILEY, TESSA

O vacanță criminală / Tessa Bailey ; trad. din lb. engleză: Dorina Tătăran. -

București: Nemira, 2025

ISBN 978-606-43-2112-1

I. Tătăran, Dorina (trad.)

821.111

Tessa Bailey

MY KILLER VACATION

Copyright © 2022 by Tessa Bailey

All rights reserved

Copyright © Nemira, 2025, pentru prezenta ediție în limba română

NEMIRA FICTION este o colecție a Editurii **NEMIRA**.

Orice reproducere, totală sau parțială,
a acestei lucrări și închirierea acestei cărți
fără acordul scris al editorului sunt strict interzise
și se pedepsesc conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-43-2112-1

CAPITOLUL UNU

Taylor

Pentru toți cei care m-au făcut zgârcită în trecut...

Ce ziceți *acum*, fraierilor?

Din salariul unei învățătoare de clasa a doua, doar punând bani deoparte și raționalizând resursele timp de câțiva ani, mi-am putut permite această casă de pe plajă cu adevărat luxoasă pentru șase zile întregi. Bijuteria de un alb imaculat și cu ferestre sclipitoare se află chiar pe coasta Cape Cod, are o verandă panoramică și o pasarelă ce coboară direct către o plajă parțial privată. Degetele mele de la picioare dansează deja, așteptând să mă cufund în nisip, în timp ce soarele din New England îmi bronzază pielea albă și, cel mai important *dintre toate*, fratele meu mai mic are parte de o schimbare de peisaj, pentru a-și vindeca inima frântă.

Trăgând geamantanul cu o mână, ținând cheia de la casă în cealaltă, gata s-o introduc imediat în încuietore, mă uit peste umăr și văd cum trăsăturile frumoase ale lui Jude se însuflețesc din nou.

— La naiba, Taylor! Cred că a meritat să rupi șervețelele în două.

— Nimeni nu are nevoie de un șervețel întreg dacă mănâncă suficient de atent, îi răspund eu veselă.

— N-am ce să zic. Nu când ne-ai asigurat această priveliște.

Jude își aranjează placa de surf sub braț.

— Așadar, cineva deține acest loc și îl închiriază? Nu-mi pot imagina pe cineva care să nu vrea să locuiască aici tot timpul anului.

Câteva dintre conturile pe care le urmăresc pe Instagram sunt dedicate ritualurilor de lux din timpul băii, inclusiv cele ale unor oameni care mănâncă mese complete în timp ce sunt scufundați în apă fierbinte cu spumă. Spaghete și chifteluțe, chiar acolo, în spumă. Nu sunt sigură că voi merge vreodată atât de departe cu baia, dar le respect entuziasmul.

Dormitorul principal este mare și primitiv, decorat și el în stil nautic paleta de culori fiind formată din crem, alb și albastru deschis. Deși era soare când am ajuns, norii îl acoperă acum, întunecând pereții. Liniște. Este atât de liniște. Patul mă invită să trag un pui de somn, însă numai o avertizare de uragan mă va împiedica să fac baia la care am visat săptămâni întregi.

Când intru, nici măcar nu mă sinchiesc să-mi rețin țipătul când văd cada din colțul îndepărtat, luminată de o fereastră panoramică de la po-dea la tavan.

Îmi las geamantanul chiar în fața ușii, îmi arunc pantofii din picioare, cu emoții furnicându-mi pe șira spinării... deși... mirosul ăsta înțepător se simte și la etaj? Nu e ciudat? Poate că fostul chiriaș era genul care mânca în cadă și a lăsat din greșeală mâncarea să putrezească acolo.

Hmm. Restul casei este impecabil. Ceva nu se potrivește.

Trebuie să fie un șoarece sau un șobolan mort undeva în perete, dar nu o să las asta să ne împiedice să ne simțim bine. Îl voi suna doar pe proprietar și îi voi cere să trimită o firmă de deratizare. O problemă minoră pe radarul general al vacanței, care va fi rezolvată imediat. Jude nici măcar nu va trebui să se trezească din moțaiala lui.

Cada cu picioare îmi face cu ochiul din partea cealaltă a băii și deja aud zgomotul alb al apei care curge. Pot vedea deja aburul care se ridică și aburește geamul. Poate că reușesc să fac o baie scurtă, înainte să-l sun pe proprietar în legătură cu mirosul?

De probă, închid ușa de la baie iar mirosul se estompează semnificativ.

E timpul pentru baie.

Dansez ușor în drum spre cadă, deschid robinetul de apă caldă și oftez, privind spre plaja puțin populată. Cel mai probabil, toată lumea e acasă, recuperându-se după 4 iulie, care a fost ieri. Tarifele de închiriere au fost semnificativ mai mici după 4 iulie, iar fratele meu extrem de popular avea oricum mai multe grătare la care trebuia să participe în

weekendul prelungit, așa că sosirea în ziua de 5 iulie – o zi de marți – a fost convenabilă pentru amândoi.

Cu cada pe jumătate plină, mă întorc repede în dormitor, să-mi dau jos hainele și să le pun frumos pe pat, să le pot duce în coșul cu rufe imediat ce despachetez totul. Ținându-mi respirația din cauza mirosului, dau să mă întorc la baie, când îmi vine în minte ceva important. Am găsit această casă pe StayInn.com, iar în partea de sus a listei de verificare pentru chiriași era următorul lucru: la sosire, asigurați-vă întotdeauna că alarmele de incendiu și de CO₂ funcționează.

— Mai bine o fac înainte să uit... murmur eu, aruncând o privire spre tavan, deși detectoarele sunt probabil pe hol.

Două găuri mici.

Sunt două găuri mici în cornișă.

Nu. Nu, nu se poate. Probabil că îmi imaginez.

Mi se face pielea de găină și îmi încrucșez brațele peste sâni. Încep să-mi simt pulsul în tâmples și mă trec fiori. Un răspuns condiționat la surpriză, asta-i tot. Sunt sigură că e doar locul unde au fost înfipite cuiele în cornișă. Cu siguranță nu sunt niște găuri prin care se uită cineva. La naiba, știam eu că merg prea departe cu podcasturile mele despre crime. Acum totul mi se pare o situație de viață și de moarte. Începutul unui caz de crimă macabră, pe care, inevitabil, polițiștii o vor considera cea mai gravă pe care au văzut-o în cariera lor de douăzeci de ani.

Nu asta se întâmplă aici. Țăsta nu-i un nou episod din *Etched in Bone*.

Keith Morrison, de la Dateline, nu este naratorul acestui mic atac de panică.

Aceasta este doar viața mea simplă și plictisitoare. Sunt doar o fată care încearcă să facă o baie.

Rotindu-mă, cercetez suprafața tavanului în căutarea altor găuri de aceeași mărime și nu găsesc nimic. La naiba. Bineînțeles că cele două găuri sunt pe partea camerei care dă spre centrul casei. Ar putea fi un pod sau un dulap pe partea cealaltă. Scârbos. *Te rog, lasă-ți imaginația să zburde.*

Totuși, acum n-o să mă mai pot relaxa, așa că închid rapid robinetul, nu fără să regret, și îmi înfășor un prosop în jurul corpului gol, întorcându-mă în spațiul de sub găuri, privindu-le cu precauție, ca și cum ar putea sări să mă muște. Am auzit despre genul ăsta de lucruri, evident.

Voyeurism¹. Toată lumea a auzit. Însă nu e genul de problemă pe care te-ai aștepta s-o ai la o proprietate pe malul mării, unde chiria a costat cât salariul pe o lună. Acelea n-au cum să fie vizete. Nu se poate. Doar un defect în lemn. De îndată ce confirm acest lucru, sunt până la gât în apă fierbinte și vacanța perfectă începe fără cusur.

Înainte să apuc să mă sperii, mă aventurez pe holul din fața dormitorului, deschid debaraua alăturată și expir lung când văd că nu e niciun spion înăuntru. Deși... nu sunt nici găuri. Nu în debara. Dar există un panou detașabil, pe peretele comun. Un spațiu în care te poți târi?

Mi se face pielea de găină.

Atât de tăcută și întunecată era casa și când am ajuns? Nici măcar nu-l mai aud pe Jude sforăind. Doar picuratul îndepărtat al robinetului. Pic. Pic. Și sunetul respirației mele, accelerându-se.

— Jude? strig, iar în tăcerea deplină vocea mea sună ca o perdea care se rupe. Jude? strig mai tare.

Trec câteva secunde. Nimic.

Și apoi, pași ce urcă scările. De ce mi-e gura uscată? E doar fratele meu. Dar când mă lovesc cu spatele de perete, îmi dau seama că m-am ghemuit acolo, instinctul meu de supraviețuire pregătindu-mă să țâșnesc spre dormitor și să încui ușa. Dacă ce? Dacă vine altcineva decât fratele meu pe scări? În ce fel de film de groază cred eu că trăiesc? *Calmează-te.*

Părinții mei se infiltrează în revolte ca să salveze opere de artă în numele păstrării istoriei. În mod evident, curajul lor nu e o trăsătură ereditară. Două găuri mici în cornișă mi-au făcut inima să bubuie. Chiar mai puternic decât în prima zi de cursuri față în față, cu o mulțime de elevi de clasa a doua care au stat închiși în casă timp de un an, cu activitate fizică limitată.

Ai putea fi mai jalnică de atât, Taylor?

În cazul în care aveam nevoie de o confirmare a faptului că – la douăzeci și șase de ani – viața mea e prea sigură și previzibilă, iată. Un singur băț în roată și personalitatea mea orientată spre rutină este gata de autodistrugere.

Mă las să alunec pe lângă perete, când îmi apare în față Jude, căscând.

¹ Practică prin care cineva obține plăcere sexuală privind pe altcineva în ipostaze intime sau dezbrăcându-se (n. red.).

— Care-i treaba?

Înghițindu-mi nervii, gesticulez vag spre debara.

— Probabil că sunt eu nebună, dar sunt două găuri lângă tavan, în dormitor. Și cred că corespund spațiului îngust de acolo de sus?

Jude e treaz acum.

— Ca niște vizete?

— Da? scâncesc eu. Sau poate e doar în capul meu?

— Mai bine să fii în siguranță, murmură el, trecând pe lângă mine în dormitor.

Cu mâinile în șolduri, se uită la găuri pentru ceva timp, înainte să-mi întâlnească privirea. Și atunci, un fior rece mi se prelinge pe șira spinării. Expresia lui este suspicioasă. Nu amuzată, așa cum speram.

— Ce naiba?

— Bun.

Răsuflu, ușor nesigură.

— Nu râzi și nu scoți în evidență vreun defect în construcție, așa cum speram.

— Nu, dar hai s-o luăm așa, T. Dacă alea sunt vizete, acum nu se uită nimeni prin ele.

Se întoarce pe hol, să stea lângă mine. Amândoi ne uităm în sus la spațiul gol de acolo.

— Dar niciunul dintre noi nu se va relaxa până când nu vom fi siguri, nu?

Scot un geamăt, viziunile despre baia mea disipându-se ca niște șuvoaie de fum.

— Ar trebui să sunăm la poliție?

Se gândește la întrebarea mea total irațională. Chiar se gândește la ea, mângâindu-și bărbia. Acesta este unul dintre motivele pentru care îl iubesc atât de mult pe Jude. Suntem frați, așa că, firește, de-a lungul anilor am avut parte de certuri și țipete, dar el e de partea mea. E de la sine înțeles. Nu mă acuză că sunt nebună. Mă ia în serios.

Lucrurile care sunt importante pentru mine sunt la fel de importante pentru el și voi face întotdeauna tot ce pot ca viața lui să fie mai ușoară, așa cum a făcut el pentru mine în absența aproape constantă a părinților noștri.

— Cred că o să scot panoul ăla și o să arunc o privire, zice Jude în cele din urmă.

— Nu-mi place.

Poate că Jude are acum peste 1,80 m înălțime, e un bărbat în toată firea, de douăzeci și trei de ani, dar va fi întotdeauna frățiorul meu – și gândul că se va confrunta sub ochii mei cu un posibil voyeur îmi provoacă greață.

— Ar trebui cel puțin să avem o armă la îndemână.

— Trebuie să-ți amintesc că am făcut jiu-jitsu timp de șase luni?

— Trebuie să-ți amintesc eu *ție* că ai rezistat acolo atât de mult pentru că așteptai ca instructorul să se despartă de iubitul lui?

— Era clar că se vor despărți.

— Sunt sigură că gropițele tale au ajutat la accelerarea lucrurilor.

— Ai dreptate.

Mimează un zâmbet înfiorător.

— Ele sunt adevărata armă.

Clatin din cap spre el, dar fiorii se potolesc, din fericire.

— Bun, zice el împreunându-și palmele.

— Hai să aruncăm o privire rapidă și să ne rugăm să nu găsim un borcan cu unghii sau ceva de genul ăsta.

— Sau o cameră GoPro, mormăi eu și mă sprijin de perete, acoperindu-mi fața cu mâinile.

Mă uit printre degete cum Jude se strecoară în debara, se ridică și dă laoparte panoul, lăsând să se vadă un spațiu mic. Foarte mic. Imediat însă, lumina zilei pătrunde prin cele două găuri și este imposibil să ignor faptul că distanța dintre ele este exact distanța dintre doi ochi și dau direct în dormitor. Vizete. Sută la sută.

— Oh, Doamne. Îh. Este ceva... sau cineva acolo sus?

Jude se agață de marginea spațiului și face o tracțiune rapidă.

— Nu. Nimic.

Se lasă jos.

— Doar cineva mic ar putea să încapă acolo. Sau foarte flexibil. Așa că, dacă capacitatea mea de deducție nu mă dezamăgește, spionul este o gimnastă.

— Sau o femeie mică?

Schimbăm o privire sceptică.

— Da, asta nu prea se potrivește profilului unui voyeur, nu-i așa?

Îmi trag prosopul mai strâns sub subsuori.

— Și ce facem?

— Trimite-mi datele de contact ale proprietarului. Îl voi suna.

— Oh. Nu, îl sun eu. Nu vreau ca asta să-ți strice vacanța. Du-te și dormi în continuare.

El se întoarce deja pe scări.

— Trimite-mi informațiile, T.

Nu știu de ce, dar tot nu vreau să fiu singură cu vizetele, așa că mă grăbesc după fratele meu, în prosop.

— Bine.

Îmi mușc buza.

— Cred că voi căuta în spălătorie un scaunel și niște bandă adezivă, să acopăr găurile.

El îmi face cu ochiul.

— În cazul în care voyeurul e o fantomă?

— Oh, sigur. E amuzant acum, dar, de îndată ce se întunecă, o fantomă va deveni o posibilitate foarte realistă.

— Ia cealaltă cameră, dacă vrei. Nu mă deranjează să fiu spionat de Casper.

Râd când ajungem la capătul scărilor, amândoi cotind direct în bucatărie, unde se află ușa spre spălătorie.

— Probabil că ți-ar face plăcere, îi zic.

— Iar mi-ai citit jurnalul?

În clipa în care deschid ușa spre spălătorie, mă distrez atât de bine cu fratele meu, încât la început nu-mi vine să cred ce văd. Trebuie să fie o glumă. Sau un ecran de televizor ce redă o reconstituire macabră dintr-un documentar Netflix despre crime. Nu poate fi vorba de un bărbat mare, mort, îndesat între mașina de spălat și uscător, cu fața plină de vânătași, ochii sticloși și lipsiți de viață. Și acolo, în mijlocul frunții lui, este o gaură de glonț cu margini negre. Pur și simplu nu poate fi adevărat. Dar acreala care îmi urcă pe gât este reală. La fel și fiorii reci care mă încremenesc din cap până-n picioare, un țipăt înghețându-mi în gât. Nu. Nu, nu, nu.

— Taylor?

Jude se apropie îngrijorat.

Din instinct, încerc să-l îndepărtez. Fratele meu mai mic nu ar trebui să vadă astfel de lucruri. Trebuie să-l feresc de asta. Din nefericire, mâinile mele se dovedesc ineficiente și, înainte să reușesc să-mi adun suficientă forță, suficiente resurse pentru a-l împiedica pe Jude să se uite în spălătorie, el este lângă mine. Și apoi mă trage înapoi câțiva metri, strigând:

— Ce naiba?

Se așterne o liniște sinistă.

Imaginea nu dispăre. El e încă acolo. Tot mort. Este ceva vag familiar în legătură cu bărbatul ăsta, dar tremur și încerc să nu vomit, iar asta îmi acaparează toată concentrarea. *O, Doamne, o, Doamne*, ce se întâmplă aici? E o glumă?

— OK, șoptesc eu. *A-acum* cred că ar trebui să sunăm la poliție.

CAPITOLUL DOI

Taylor

Sunt învelită într-o pătură, orbită de strălucirea luminilor albastre intermitente. Asta nu ar trebui să se întâmple în viața reală. Sunt prinsă într-un episod din *Etched in Bone*. Sunt spectatorul nevinovat care a dat peste scena macabră. Desigur, anii de terapie de care voi avea nevoie pentru a-mi reveni nu vor fi menționați nici măcar în notele emisiunii. Gazdele laconice nu-mi vor pronunța corect numele. Dar eu? Mă îndoiesc că voi uita vreodată imaginea aceluia om ucis.

Doar dacă... ăsta nu e un coșmar foarte realist?

Nu. Există cu siguranță un sac negru imens, care este scos din casă de către medicii legiști. Este luat de la *locul crimei*, în timp ce eu și Jude ne uităm cu gurile căscate la tot ce se întâmplă. Încercăm să ne concentrăm pe ce spune polițistul care stă pe măsuța de cafea din fața noastră, deși i-am dat declarațiile noastre de câte trei ori fiecare. Absolut niciun detaliu nu s-a schimbat. Iar acum, când adrenalina descoperirii victimei unei crime începe să dispară, mă apucă o criză emotivă puternică.

— Trebuie să fie o crimă, nu? zic mai mult pentru mine. Nu putea să se împuște direct în frunte în halul ăsta.

— Nu, recunoaște polițistul la vreo patruzeci de ani, pe nume Wright, care seamănă izbitor cu Jamie Foxx.

Atât de mult, încât m-am uitat la el de două ori când a intrat pe ușă.

— Este aproape imposibil.

— Deci ucigașul... ei sunt încă în libertate, zice Jude. Poate chiar alături.